

Livet är bara för mycket

Vilket otroligt privilegium att en vacker dag få somna in och dö. Vilken fantastisk befrielse att äntligen få slippa helvetet världen och fyllas av en obeskrivlig glädje och frid.

I 47 år har jag befunnit mig i ett tillstånd av krig, och från och till plåga och misär.

Vissa dagar måste jag bara erkänna mig utslagen och besegrad, jag hör domaren räkna, ett, två, tre... och på nio så reser jag mig.

Livet är bara för mycket, det går inte att kolla på rapport och det går inte att tänka och se klart, det är bara ett kaos som kör runt och hjärtat som bankar infernaliskt. Klumpen i halsen som hör till någon gammal svart sorg.

Jag orkar inte ens ringa och vara snäll och omtänksam mot någon.

Gränspsykosen som ligger på lur och som viskar: låt det inte hända någonting mer nu, ligg jävligt lågt ett tag och öppna inte fler dörrar till det förflutnas katastrofer och infernon.

Visst blir man egocentrisk när man mår dåligt men måste man vara en dålig människa för det? Jag är på gränsen till utmattning.

I Ukraina dör människor bara för att en president är galen. Jag klappar de tre dagar gamla kattungarna Tingeling, Pyssling och Gullegryn som är blinda och döva. Det kanske vore skönt att vara blind och döv? Det hade kanske varit skönt att aldrig ha blivit född? Du tycker att det känns bra när jag lägger handen mot din kind. Det kallas kärlek. Hur mycket kärlek finns det plats för i vår värld?

Jag tror att djävulen vill ta över mitt medvetande men att Gud har det sista ordet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten